

Vörös könyv

2011 július 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

„Budapest nem eladó!” – vágta bátran a f?polgármester szemébe Horváth Csaba. És milyen igaza van, bár a f?városi MSZP-frakció vezet?je mintha némi késésben lenne. Meglehet, erre már húsz-huszonegy éve rájött, csak elfelejtette mondani. Mit tegyünk? Ilyen. Talán kicsit lassan ér?, hogy ne mondjam, retardált politikus.

Legalábbis eddigi megnyilvánulásaiból többnyire ez derül ki. Mert mi mást jelez például az, amikor az ingyenes tömegközlekedés vízióját vetítette a budapestiek délibábos horizontjára? Igen, ingyenes azoknak, akik saját metrószerelvényt visznek magukkal.

Hát igen. Ilyen ez az ország, ilyen ez a város, ilyen politikusaink vannak. Már az is kiváló közülük, aki, ha nem is használ, de legalább nem árt. Tulajdonképpen olyan a magyar politikusi réteg, mint a futballban a játékvezet?i kar. A bírók nélkül lenne szép a játék, a politikusok hiányában a közélet. És megkérdezte-e már valaki is Horváthtól, hogy tessék mondani, miért tartjuk mi önt el?

Na ugye, hogy nem. Pedig megkérdezhetnénk: mire tetszik gondolni azzal, hogy a f?városnak 245 milliárdos tartozása mellett 300 milliárdnyi részvénye és készpénze, valamint két-három milliárdnyi felhalmozott vagyona van. Hol van az a felhalmozott vagyon? Az Isztrián? Hunvald repül?gépében, Hagyó villájában? Ugyan.
Örököltünk egy várost. Egy csodát. Aztán jött néhány ember, olyan Horváth-fazon, s vidám vásárt rendezett. Jóléti rendszerváltást hirdetett, majd – természetesen megideologizálva, a mi javunkra – eladott földet, gyárat, vad laktanyát. SALE feliratot pingált csatornahálózatra, vízm?re, repül?térre, száznál több futballpályára, Dunára-Tiszára és ki tudja még, mire. Eladták például a Fradi-stadiont, a gázm?veket vagy éppen az Andrássy utat, hogy még Andrássy ösvény sem maradt a nyomában. Nem, nem kell tiltakozni, kerületezni, ez egyetlen város, Budapest. A jóléti rendszerváltás pedig hamar bejött, igaz, egyel?re csak részlegesen. Nekik.

Nekünk meg feltalálták a Szabadság városa szlogent, mi meg éltünk is vele. Illetve hát nem mindenki, csak azok, akik ezt úgy értelmezik, hogy ezentúl szabad a szélhámia. Lehet tanácsadói szerz?dést meg végkielégítést kapni, saját zsebre parkolópénzt szedni közös területen, hannoveri roncsvillamost venni, apróért helyiséget adni-venni-bérelni, id?kereket barkácsolni, múzeumot átépíteni. És persze mindhez megfelel? ideológia is járt. A múzeum esetében például az, hogy kicsi a fogadótér, no meg nincs hely az oktatásra. Az ideológiához pedig azonnal tábor csatlakozott, vérmesebb, hangosabb és er?szakosabb, mint a Fradi Baráti Kör.

A múzeumbarkácsolásnál egyik sem horgadt fel, hogy hohó, álljunk meg. Legyen eszünk, emberek! Ezt a szakrális teret ?seinkt?l kaptuk, csak átszaladunk rajta hatvan-hetven éven át, ki mennyit, majd így is kell továbbadnunk. Mert hogy venné az ki magát, ha a hollók?i polgármester azt mondaná a mesetemplomra, hogy némileg toldozzuk meg, mert kicsi a fogadótér, nincs hely a hittanoktatásra, és az idegenforgalomból különben is fussa.

Na ugye? De Horváth úrék Budapestjén mindent el lehet adni, mert mindenre van vev?. Itt megadják az árát – a sokszorosát – a metróépítésnek, a hídrekonstrukciónak, az útfelújításnak. S?t az útfelújításhoz még beépített kátyú is jár. Nem véletlenül mondta a napokban a Fehér könyv összegzéseként a f?polgármester, hogy a csaknem ezer folyamatban lev? ügyben úgy másfél milliárd forint jár a f?városnak, miközben tizenötmilliárdot kell fizetnie.

Na, itt állunk-élünk egy szétlopott városban, tele-tele megélhetési álpolitikussal. Már tényleg csak azt várhatjuk, hogy Horváth úrék megjelentetik a Vörös könyvet, s bebizonyítják benne, hogy Budapest fekvését is – Dunával és Gellért-heggyel – az SZDSZ–MSZP-koalíció húszéves, áldásos tevékenységének köszönheti.

Kiss László, magyarhirlap.hu

Ajánló